

Miért megy még a ma embere a vasárnapi szentmisére? — A lelke érdeklí. Hogyan találkozhat lelke az örök Lélekkel? Fali képek nem hangolják imára. Hisz ott a „szent“, nem is az igazi, hanem a festő szentje imádkozik. De a miséző arca valóság. Imádkozó férfi-arc! Élő, őszinte imádkozás. Nem lehet színészkedés. Nem engedi a Valóság ott előtte az asztalon. Nem engedi a szemek pergőtüze onnan a padosorokból. A néppel szemben a miszés nem fakulhat rutinná! Akik évek óta állandóan a hívekkel szemben miséznek, bizonyítják ezt.

A mai ember annyi mindent habzsol szemével a materiális értékek tömegéből. A szentmisén a színek, fények özönétől ösztönösen a Láthatatlan felé fordul. A lelket keresi. De valamiképpen a léleknek is „láthatóvá“ kell számára válnia. Igazi élménnyel távozik, ha ezt megkapta a miséző Krisztusküldött imádkozó arcán.

A modern ember harmadik igénye a szentmisén: családias melegségben együttcelekedni. Ez a tevékeny részvétel a megértés és lelki élmény szükségyszerű kicsordulása, termésbe érése. „Az egész nép teljes, cselekvő részvétele a szent liturgia megújításában és ápolásában a minden eszközzel és fáradsággal elérendő cél“ (Lit.konst.14). Ezt a közös együttcelekvést („liturgia“ = népistentisztelet) a miséző pap vezeti. De háttal a népnek bajos irányítani. A miserészeket végig átszövik a felszólítás-válasz dialógjai. Párbeszédet pedig háttatfordítva folytatni ismét képtelenség. A gyakorlatban nagyon megromlott sokszor a latin szöveg kiejtése. A asztaltól társ fegyelmében lehetetlen hadarni. Ott most újra kell tanulni a szavak szép, ünnepélyes kimondását. De megéri. A hívek nagyon hálásak, hogy ők is értik, látják, mondják a szentmisét, ők is fontosak lettek Krisztus áldozati asztala körül, ők is békességadó kézfogással köszöntik egymást.

A liturgikus reform módszereivel az utolsóvacsonya Főpapját másolja. A legegyszerűbb eszközökkel dolgozik. Asztalközösség, családias melegség, megértett ima, élő emberarc, nagykorú együttcelekvés . . . Így átéljük minden szentmisében annak előízét, ami felé az Egyház közösségében valamenyenien tartunk: „És asztalhoz telepednek Isten országában . . .“ (Lk 14,15)

L.

ARGENTINAI BESZÁMOLÓ

1948-ban jöttem Argentínába. 17 évig szemináriumokban működtem mint tanár, gondnok, prefektus. Hat éve plébános vagyok egy óriási plébánián, 600 km-re a fővárostól délre. A neve San Miguel Arcángel. Ez a plébánia több mint 50 km hosszú, 40 km széles és 3500 lakója van. Fele tanyákon szétszórva, másik fele falvakban lakik. Összesen 7 helység van területemen. A lakosság túlnyomó része volgai német, akik egy évszázada jöttek Argentínába. 90 % katolikus, 10 % zsidó, utóbbiaknak két kisebb kolóniájuk van. San Miguel Arcángel-t 1904-ben alapították. Ma kb. 2000 lakosa van. A legtöbben még beszélnek németül, a fiatalok is, de az iskolában már csak

spanyolul tanítanak, úgyhogy a gyermekek egyre inkább elfelejtik a németet. Vasárnap az egyik misén németül, a másikon spanyolul énekelnek. A lakosság 10 %-a spanyol származású, ezek többnyire vidéken laknak és vallásilag érdektelenek, szinte csak temetésre és esküvőre jönnek el. Különben a vallási élet eléggé elfogadható: 50 % rendszeresen teljesíti vallási kötelességeit, 40 % csak részben és 10 % már egyáltalán nem. A plébánia területén 10 népiskola van, egyet ferences nővérek vezetnek. Van még egy kereskedelmi iskola, ez itt a plébánián működik és egy páter vezeti. Az állami iskolákban nincs hivatalos vallásoktatás, de a rendes órák után szabad hittanórát is tartani. Így hát katekistákat hívoék segítségül és hetenként háromszor a nővérekhez összehívom a gyerekeket, amennyit csak tudok. Hogy az ifjúságot el ne veszítsük, az utóbbi két évben cursillo-kurzusokat tartottam: kettőt lányoknak (62-en voltak), kettőt fiúknak (52). Időnként népmisziókkal rázunk fel a falvakat. A liturgiában együtt haladunk a korral. Néhány hete adtam ki egy énekeskönyvet 200 énekkel, hogy mindenki jobban részt tudjon venni az istentiszteleten.

Ebből az egyházközésgből már 3 püspök, 35 pap, 34 nővér került ki. De ma mi is szenvedünk a hivatásválságtól: kevesebb a gyerek, szülők és gyermekek nem érdeklődnek már annyira a papi, szerzetesi hivatás iránt!

Problémák: Gyakran katasztrófáisan csekély az aratás a szárazság miatt, pl. a legutóbbi 3 évben. A munkások nem keresnek, nagy a szegénység. Nap mint nap kisgyerekek és anyák zörgetnek az ajtómon, ennivalót, ruhát, fát, írófüzetet kérnek... Ha nincs munka, a fiatalság kocsmázi megy.

Kereskedelmi iskoláknak az a célja, hogy a fiatalokat jobban előkészítsük az életre. Végzése ingyenes, nekünk viszont pénzbe kerül a fenntartása! A nővérek iskolájában óvodát készülőök berendezni, hogy több kicsit odavihessünk, de még sok minden hiányzik hozzá, nincs pénz. Milliomosnak kellene lenni ahhoz, hogy minden problémát megoldhassunk.

Telefonunk csak egy év óta van, öt éve még villanyunk sem volt, és a legközelebbi — 40-50 km távolságban lévő — nagyobb helységekkel csak rossz, esőben járhatatlan földutak kötnek össze. Viszont a plébánia fogadjójában minden szombat este filmvetítést tartok. Vasárnap pedig futballozás van.

Szeptemberben vagy októberben Ausztriába utazom, akkor majd többet mesélhetek.

P. Tunkel Jenő SVD
San Miguel Arcángel, FCD FS Argentina

LEVELEK A VILÁG NÉGY TÁJÁRÓL

Csodálatos napokat éltem át Rómában. Az összetartozás érzésének olyan fokát éltem meg, amelyre mindig vágytam. Az égi tőkéből sokat kaptam ezúttal, és így nincs kitérő, kamatoztatnom kell, amit itt rámbíztak.

Részvettem a lateráni bazilikában a szertartáson. Ott voltam a Sz. Péter-téren a pápai misén. Az egység csodálatos élménye hatott át. A szenvedés kikerülhetetlen kérdőjélére ott volt a lehangoló válasz. Allelujázott bennem minden. Mindezekhez még ajándékuék a külső eseményeket is megkaptam. Jártam a katakombákban. Voltam a Szent Péterben és a falakon kívüli Sz. Pál-bazilikában. Bejutottam a Vatikánba, ahová turistákat nem szoktak beengedni. Vendége voltam egy olyan családnak, amelyen mi is szeretnénk lenni. Felejthetetlen félnapot töltöttem náluk.

Süt a nap. Meleg van. Minden elegendőnek látszik. Minden oly ígéretes. Minden továbbiakat ígér. Táborhegyi fényesség ez? Azért van-e mindez, hogy majd a sötétség napjaiban is emlékezhessem rá? Szinte félek tudomásul venni ezeknek a napoknak a nagyszerűségét. Elfogadom az örömeket és bizom benne, hogy bennem marad a